

Kdy padne Bachmut a co bude následovat

 litterate.cz/kdy-padne-bachmut-a-co-bude-nasledovat

Petr Hampl

23 ledna, 2023

Na anglicky píšícího bloggera Big Serge jsem tu již několikrát upozorňoval. Tentokrát napsal článek, ze kterého už během prvních hodin po zveřejnění citovalo několik amerických analytiků. Překládám tedy proč českého čtenáře.

Můj jediný komentář je, že vlastně pro občany ČR není vlastně žádný vývoj na bojišti výhodný. Pokud by prohrávali Rusové, roste riziko nasazení jaderných zbraní vůči státům NATO, přičemž ČR a Polsko budou prvními cíli. Pokud by prohrávalo NATO, hrozí nasazení českých odvedenců.

Od překvapivého rozhodnutí Ruska dobrovolně se stáhnout ze západního břehu Chersonu v prvním listopadovém týdnu nedošlo na ukrajinské frontě k žádným dramatickým změnám. Částečně se v tom odráží předvídatelné pozdně podzimní počasí ve východní Evropě, které zanechává bojiště podmáčená a zanesená bahnem a značně omezuje pohyblivost. Po stovky let byl listopad špatným měsícem pro pokusy o přesun armád na jakoukoli významnější vzdálenost. Není divu, že se na sítích začala objevovat videa vozidel uvízlých v bahně.

Návrat statické poziční války však také odráží synergický efekt stále těžšího ukrajinského vyčerpání spolu a pokračujícího ruského odhodlání. Rusové trpělivě ničí zbývající bojový potenciál Ukrajiny. Ideální místo pro uskutečnění tohoto cíle našli v Donbasu.

Postupně se ukázalo, že Rusko je odhodláno vést poziční útočnou válku, protože tím maximálně využívá své převahy v palbě na dálku. Dochází k neustálému ničení ukrajinských jednotek. To Rusku umožňuje udržovat rovnoměrné tempo a zároveň připravovat nově

mobilizované síly pro ofenzivní akce pro budoucí ofenzivní akce. Ukrajinské ztráty tak kaskádovitě rostou a situace se stává neudržitelnou.

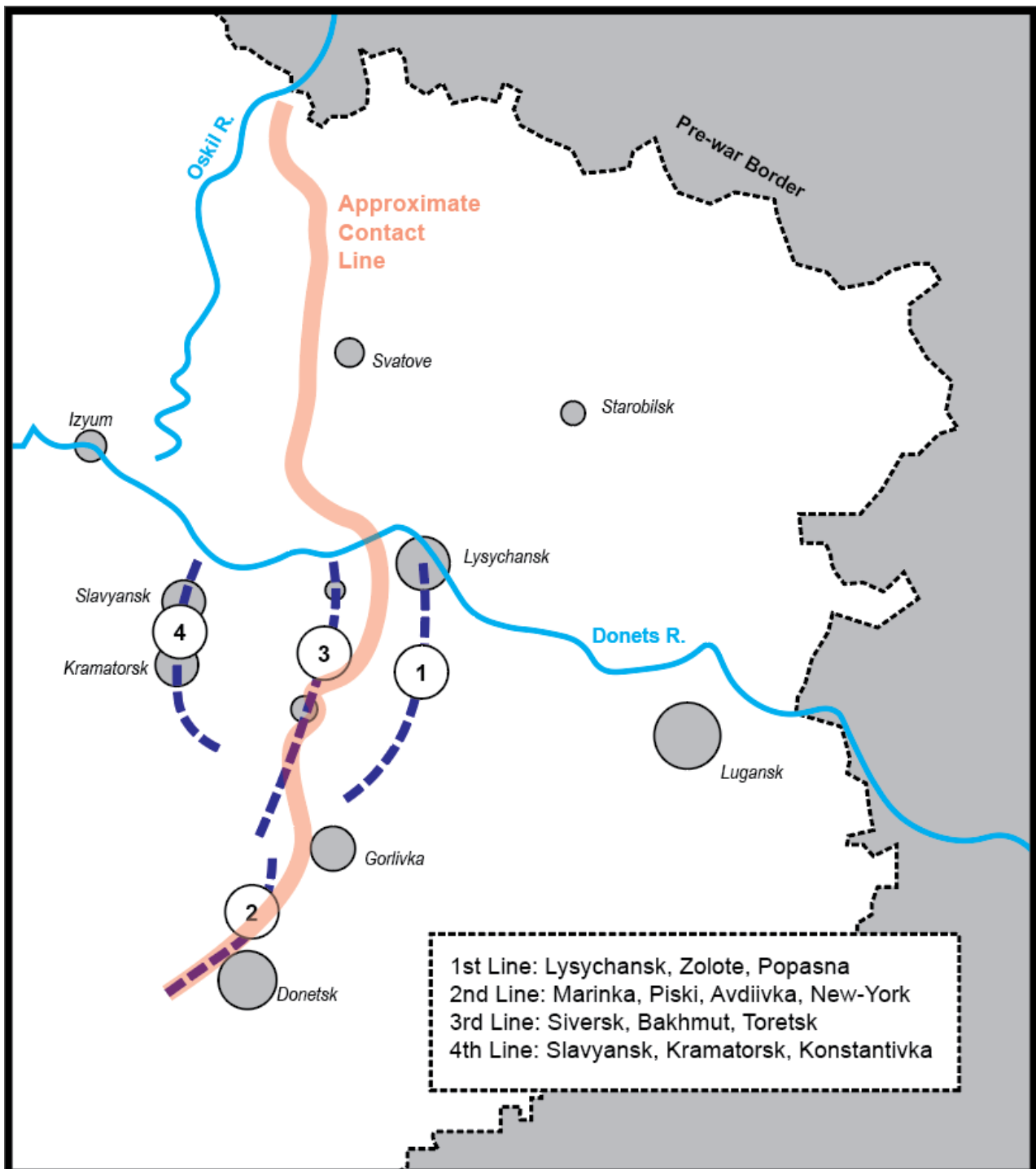
Verdun

Západní režimní média nastavila laťku pro informování o Ukrajině velmi nízko. Mainstreamový narativ je do značné míry odtržen od reality. Nicméně to, jakým způsobem informují média o bitvě o Bachmut, je směšné, i když uvážíme toto odtržení od reality. Událost je západnímu publiku předkládána jako syntéza všech ruských selhání: Rusko prý utrpělo strašlivé ztráty, když se snaží dobýt malé město se zanedbatelným operačním významem. Zejména britští představitelé v posledních týdnech velmi hlasitě zdůrazňovali, že Bachmut nemá téměř žádný vojenský význam.

Skutečnost je ale přesně opačná. Rusko udělalo z Bachmutu mlýnek na maso, a přinutilo Ukrajinu obětovat obrovský počet mužů, aby město udrželi co nejdéle. Tvrzení, že Bachmut je z vojenského hlediska bezvýznamný, je vlastně urážlivé. Proč tam tedy Ukrajina vrhla a obětovala tolik jednotek? Navíc i letmý pohled na mapu ukazuje, že se jedná o srdce regionální silniční sítě.

Podívejme se teď na Bachmut v kontextu celkové situace na východě Ukrajiny. Ukrajina začala válku se čtyřmi funkčními obrannými liniemi v Donbasu, které byly osm let budovány jako součást války s Doněckem a Luhanskem, ale také jako příprava na případnou válku s Ruskem. Tyto linie jsou strukturovány kolem městských aglomerací se silničním a železničním spojením mezi sebou a lze je vymezit takto:

V románu Ernesta Hemingwaye *I slunce vychází* je jedna postava dotázána jak zkrachovala. „Dvěma způsoby,“ odpovídá, „postupně a pak náhle.“ Jednou se možná zeptáme, jak Ukrajina prohrála válku, a dostaneme podobnou odpověď.

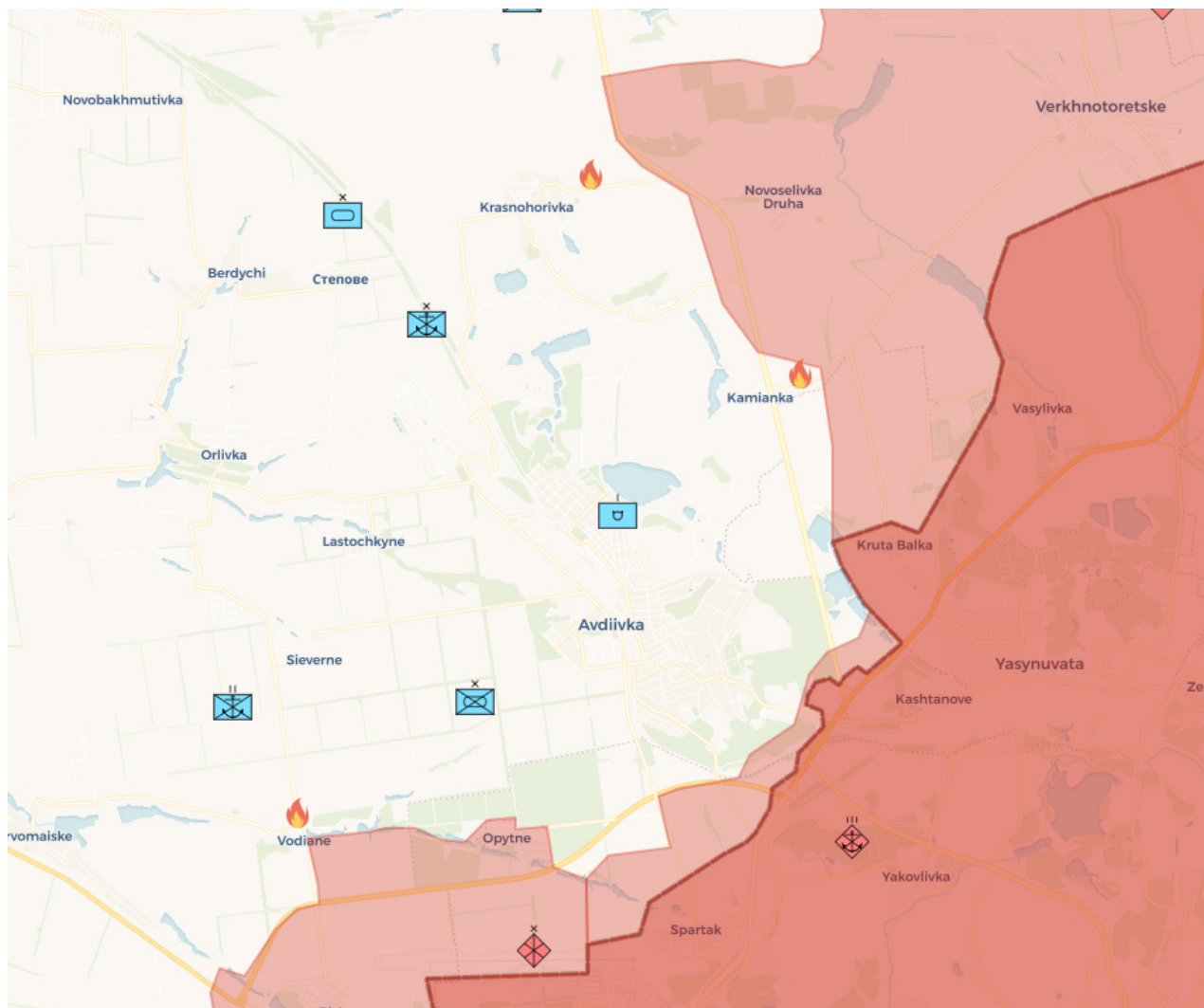
Donbas je mimořádně výhodným místem pro budování mohutné obranné linie. Je vysoce urbanizovaný a průmyslový (Doněck byl před rokem 2014 nejměstnatější oblastí Ukrajiny, více než 90 % obyvatel žilo ve městech). Ve městech a obcích převládá typická robustní sovětská zástavba spolu s rozsáhlými průmyslovými komplexy. Ukrajina věnovala většinu posledního desetiletí vylepšování těchto pozic a frontová sídla jsou poseta zákopy a

palebnými postaveními, které jsou dobře viditelné na satelitních snímcích. Nedávné video z osy Avdijivka ukazuje rozsah ukrajinského opevnění.

Podívejme se tedy na stav těchto obranných pásem. První pásmo, které se táhlo zhruba od Severodoněcku a Lysyčanska k Popasně, bylo v létě prolomeno ruskými silami. Lysyčansk padl na začátku července.

V tuto chvíli se fronta nachází přímo na tom, co jsem označil jako druhé a třetí ukrajinské obranné pásmo, a obě tato pásma jsou nyní silně pošramocena.

Dobytí Soledaru Wagnerovci přerušilo spojení mezi Bachmutem a Severskem. V okolí Doněcka bylo silně opevněné předměstí Marinka téměř zcela vyčištěno od ukrajinských jednotek. Nechvalně proslulé klíčové ukrajinské postavení v Avdijivce (místo, odkud ostřelují civilní obyvatelstvo města Doněck) je obcházeno z obou směrů.

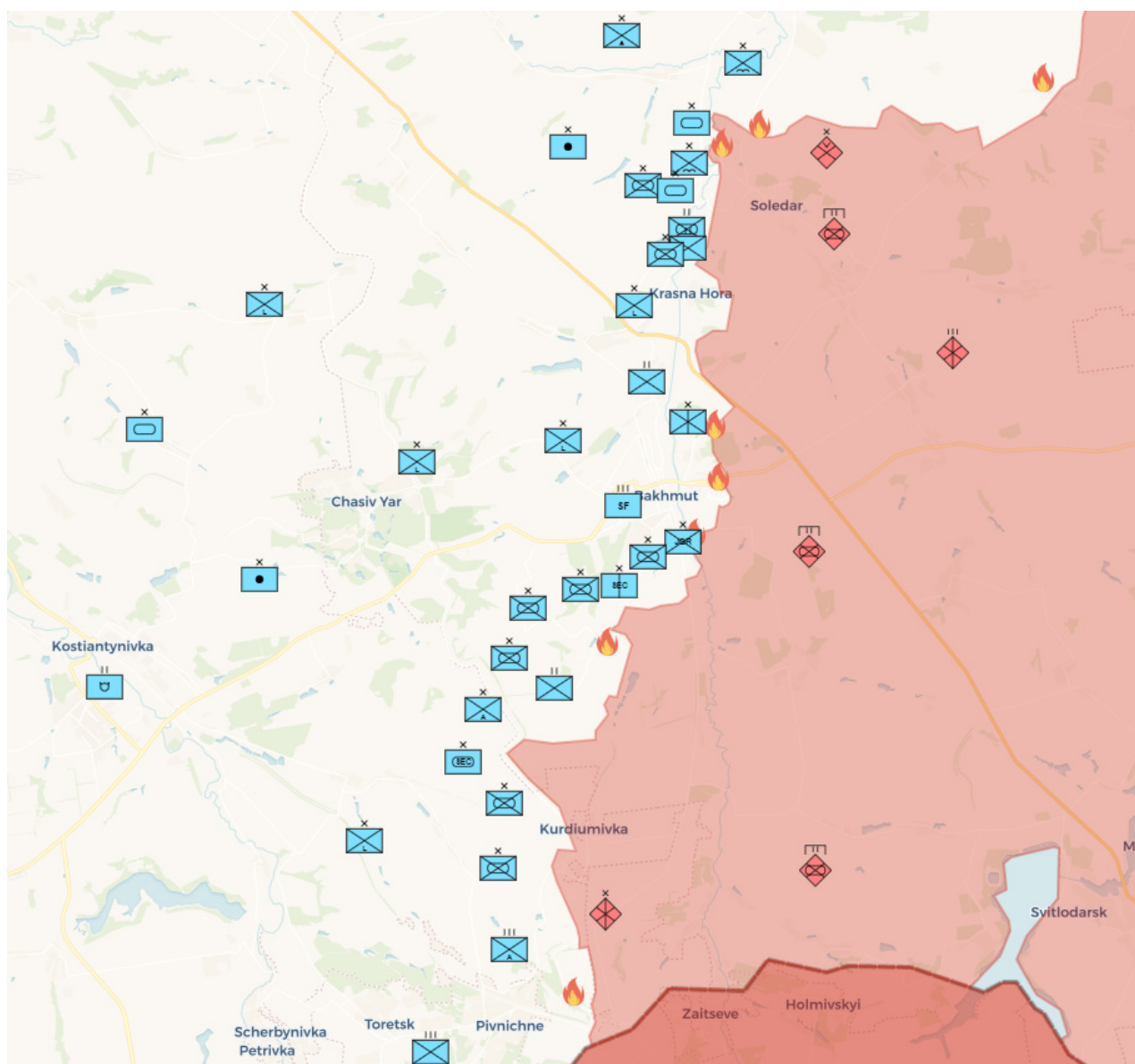

Pro Ukrajinu je životně důležité tyto pozice udržet. Ztráta Bachmutu bude znamenat zhroucení poslední obranné linie stojící v cestě do Slavjansku a Kramatorsku, což znamená, že východní pozice Ukrajiny se rychle smrsknou na čtvrté (a nejslabší) obranné pásmo.

Slavjanská aglomerace je pro Ukrajinu mnohem horší pozicí k obraně než ostatní pásma, a to z několika důvodů. Především je jako pás nejdále na západě (a tedy nejdále od výchozích linií z února 2022) ze všech pásem nejméně opevněný. Kromě toho se spousta strategicky cenných záležitostí v okolí Slavjansku nachází na východ od města, včetně dominantních vyvýšenin a hlavních silnic.

Ukraina se tedy velice snažila bachmutskou linii udržet. Proto do tohoto sektoru vrhala další a další jednotky. Pro rychlé osvěžení paměti uvádím, že podle veřejně dostupných ukrajinských zdrojů

bylo postupně nasazeno 34 brigád a srovnatelných vojenských jednotek. Mnohé z nich jsou již zcela rozbité.

Ruské síly, především jednotky Wagnerovy PMC a luhanské milice, tuto ukrajinskou pevnost postupně rozemílají. K tomu hojně využívají dělostřelectvo. V listopadu nyní již bývalý Zelenského poradce Oleksij Arestovyč přiznal, že ruské dělostřelectvo se na ose Bachmut těší zhruba trubkové převaze 9:1, což mění Bachmut v jámu smrti.

Bitva je na Západě prezentována jako bitva, v níž Rusové – obvykle stereotypně představovaní jako trestanci zaměstnaní Wagnerem – zahajují frontální útoky na ukrajinskou obranu a trpí strašlivé ztráty ve snaze přemoci obranu čistě početní převahou. Opak je mnohem

blíže pravdě. Rusko postupuje pomalu, protože žehlí ukrajinskou obranu dělostřelectvem a pak se opatrně tlačí vpřed do této rozprášené obrany.

Ukrajina mezitím pokračuje v přísunu jednotek, aby víceméně doplnila zákopy čerstvými obránci. Článek deníku Wall Street Journal o bitvě, který se snažil prezentovat příběh o ruské neschopnosti, omylem zahrnul přiznání ukrajinského velitele na místě, který řekl: „Kurz výměny našich životů za jejich životy je zatím ve prospěch Rusů. Pokud to takhle půjde dál, mohli bychom se vyčerpat.“

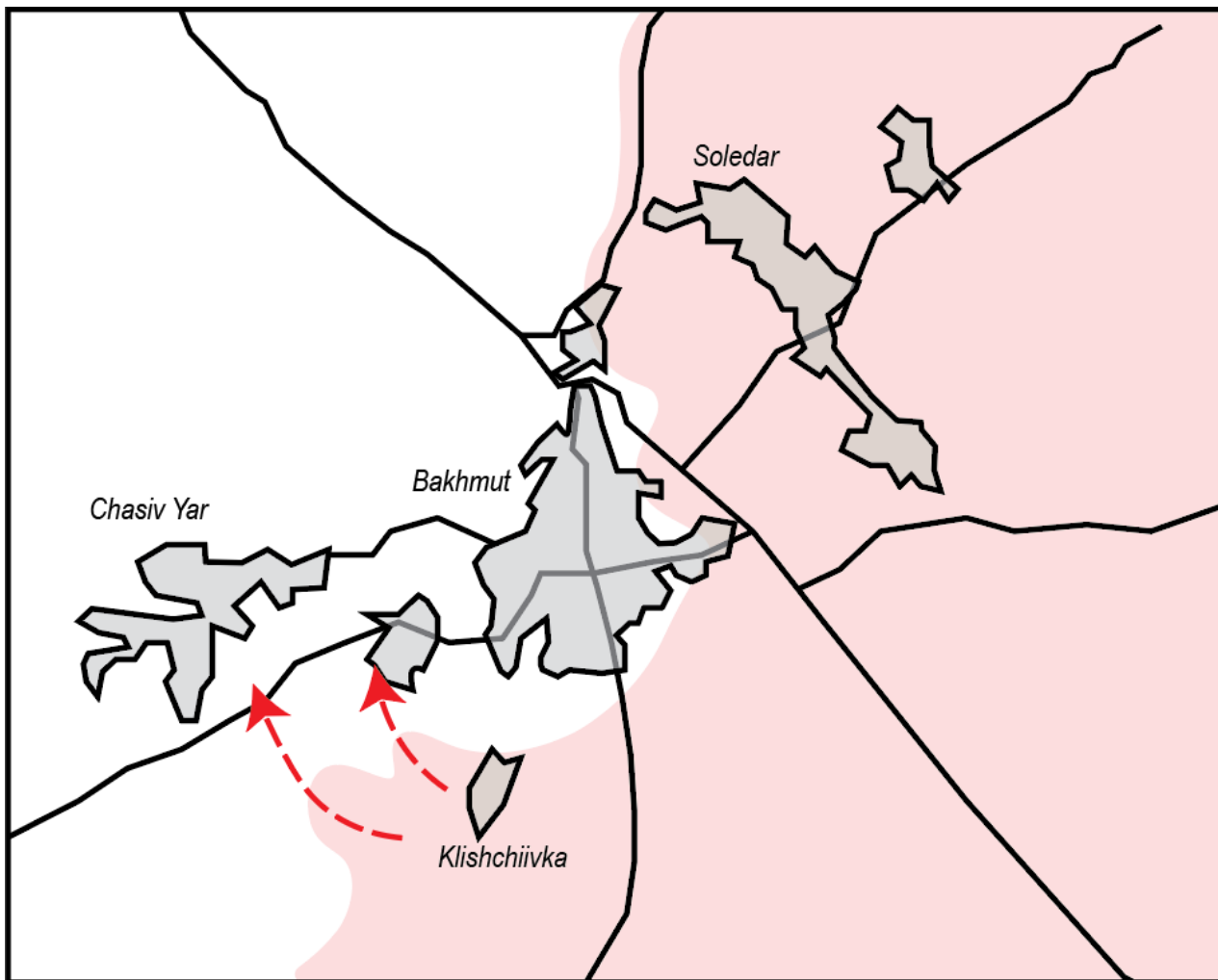
Hojně se objevovala přirovnání k jedné z nejslavnějších bitev první světové války – krvavé katastrofě u Verdunu. Ačkoli se nesluší přeceňovat předpovědní hodnotu vojenské historie (v tom smyslu, že důkladná znalost první světové války neumožňuje předvídat události na Ukrajině), jsem nicméně velkým příznivcem historie jako analogie a německé schéma u Verdunu je užitečnou analogií pro to, co se děje v Bachmutu.

Bitva u Verdunu byla německým vrchním velením koncipována jako způsob, jak ochromit francouzskou armádu tím, že ji vtáhne do předem připraveného mlýnku na maso. Záměrem bylo zaútočit a zmocnit se klíčových obranných výšin – území tak důležitého, že by Francie byla nucena k protiútokům a pokusu o jeho znovudobytí. Němci doufali, že Francie do tohoto protiútoků nasadí své strategické rezervy, aby je mohla zničit. Verdun sice nedokázal zcela vyčerpat francouzskou bojovou sílu, ale stal se jednou z nejkrvavějších bitev ve světových dějinách. Na německé minci připomínající tuto bitvu byl vyobrazen kostlivec, který čerpá krev ze země – mrazivá, ale výstižná vizuální metafora.

K něčemu podobnému skutečně došlo i v Bachmutu, a to v tom smyslu, že Rusko tlačí na jeden z nejcitlivějších bodů na frontové linii a láká ukrajinské jednotky, aby je zabíjelo. Před několika měsíci, po ruskému ústupu z Chersonu, Ukrajinci extaticky hovořili o pokračování svého ofenzivního úsilí. Doufali, že úderem na jih v Záporoží přetnu pozemní most na Krym a zároveň prorazí do severního Luhanska. Místo toho byly síly z obou těchto os přesměrovány do Bachmutu. Ukrajinské zdroje, dříve plné optimismu, se nyní jednoznačně shodují, že v nejbližší době k žádné ukrajinské ofenzivě nedojde. V době, kdy spolu hovoříme, Ukrajina pokračuje v přesunu sil do bachmutské osy.

V současné době se pozice Ukrajiny v okolí Bachmutu silně zhoršila, ruské síly (převážně Wagnerova pěchota podporovaná ruským armádním dělostřelectvem) značně pokročily na obou stranách města. Na severním křídle se dobytím Soledaru ruské linie přiblížily na dosah severojižní dálnice. Dobytí Kliščiiivky na jižním křídle zase posunulo frontové linie až k Chasivu Jaru (pevně v operačním týlu Bachmutu).

Ukrajinci nejsou v současné době obklíčeni, ale je snadno patrné pokračující přibližování ruských pozic ke zbývajícím dálnicím. V současné době mají ruské síly pozice do dvou mil od všech zbývajících dálnic. Ještě důležitější je, že Rusko nyní kontroluje vyvýšená místa severně i jižně od Bachmutu (samotné město leží v kotlině obklopené kopci), což mu dává palebnou kontrolu nad velkou částí bojového prostoru.

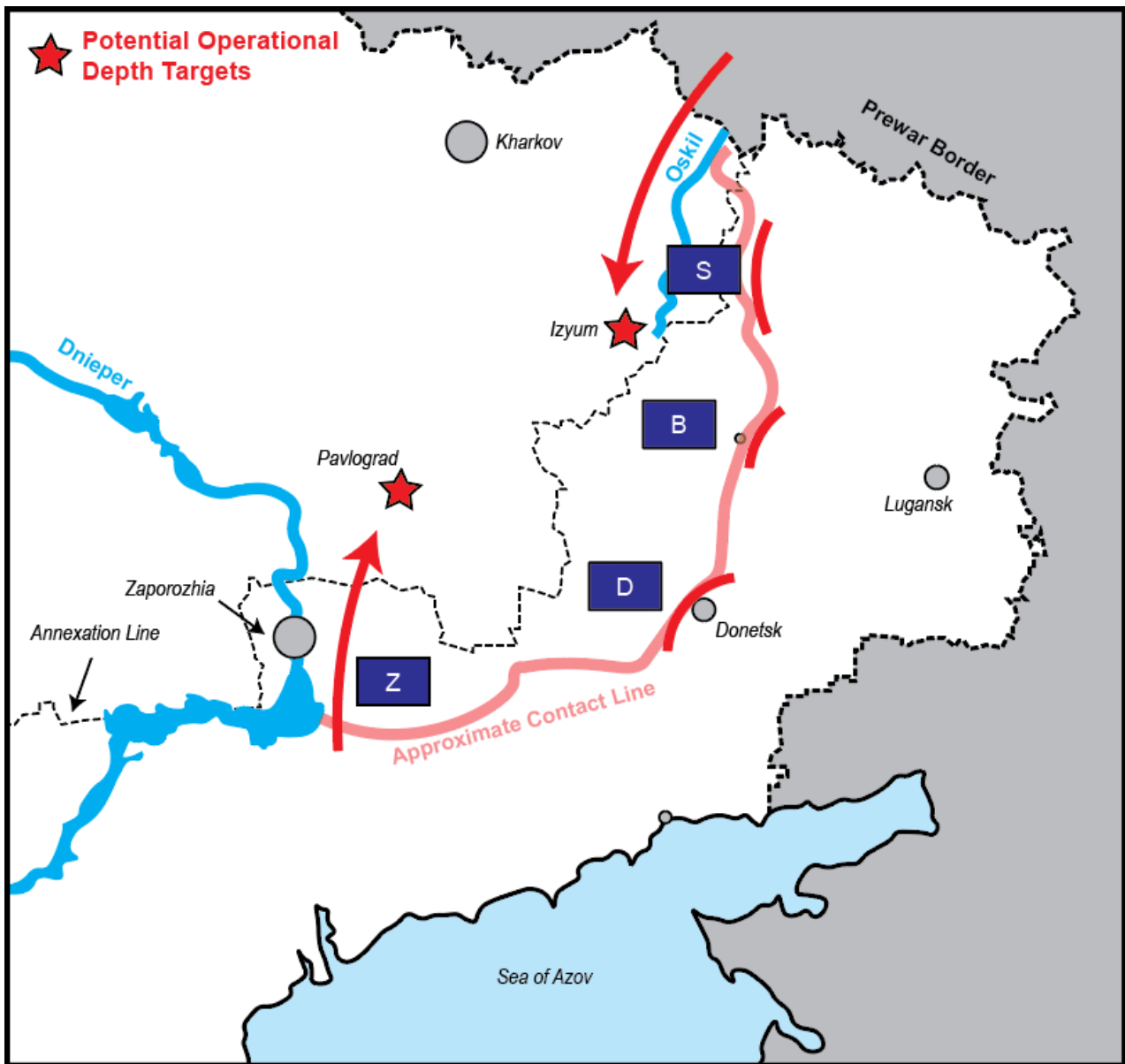
Předpokládám, že Rusko vyčistí obrannou linii Bachmut-Seversk do konce března. S tím, jak Ukrajinci přisouvají do Bachmutu síly z jiných míst, jsou tato místa oslabována, což otevírá prostor pro ruské ofenzívy.

V současné době se fronta zhruba skládá ze čtyř hlavních os s velkými soustředěními ukrajinských vojsk. Ty tvoří od jihu k severu Záporožská, Doněcká, Bachmutská a Svatovítská osa (viz mapa níže). Snaha o posílení Bachmutského sektoru ztlačila

ukrajinskou sílu na těchto ostatních sektorech. Například na Záporožské frontě je v současné době na linii jen pět ukrajinských brigád.

Většina ruské bojové síly je přitom volná. Západní i ukrajinské zdroje jsou (opožděně) stále více znepokojeny vyhlídkou na ruskou ofenzívu v nadcházejících týdnech. V současné době je celá ukrajinská pozice na východě zranitelná, protože se v podstatě jedná o obrovský výběžek, zranitelný útokem ze tří směrů.

Na dvou místech by to bylo zvláště vážné – Izyum na severu a Pavlograd na jihu. Ruský útok po západním břehu řeky Oskil směrem na Izyum by současně hrozil odříznutím a zničením ukrajinského uskupení na ose Svatove (S na mapě) a přerušením životně důležité dálnice M03 z Charkova. Dosažení Pavlogradu by naopak zcela izolovalo ukrajinské síly v okolí Doněcku a přerušilo velkou část ukrajinské dopravy přes Dněpr.

Jak Izyum, tak Pavlograd jsou vzdáleny zhruba 70 mil od výchozí linie potenciální ruské ofenzívy, a nabízejí tak velmi lákavou kombinaci – jsou jak operačně významné, tak relativně snadno dosažitelné. V posledních dnech jsme začali pozorovat ruský postup na ose Záporoží. Ty sice v tuto chvíli sestávají především z průzkumu v silách, které se tlačí do „šedé zóny“ (onoho nejednoznačného mezilehlého předpolí), ale ruská strana tvrdí, že obsadila několik osad, což by mohlo předznamenávat skutečný ofenzivní tlak tímto směrem. Klíčovou zprávou by byl ruský útok na Orjechov, což je velké město se skutečnou ukrajinskou posádkou. Ruský útok zde by naznačoval, že probíhá něco víc než jen sondování.

Někdy je obtížné rozeznat rozdíl mezi tím, co předpovídáme, že se stane, a tím, co chceme, aby se stalo. To je jistě to, co bych zvolil, kdybych měl na starosti ruské plánování – útok na jih podél západního břehu řeky Oskil na ose Kupjansk-Izum a současně útok na sever za Záporoží směrem na Pavlograd. V tomto případě se domnívám, že prosté krátkodobé odstínění Záporoží je lepší než zabřednutí do městské bitvy. Zda se o to Rusko skutečně pokusí, nevíme.

Prosím, pane, ještě

Ačkoli ukrajinská armáda existuje bez přerušení, její bojová síla byla za poslední rok několikrát zničena a obnovena díky západní pomoci. Můžeme identifikovat více fází. Nebo – chcete-li – životních cyklů:

- V prvních měsících války byla dosavadní ukrajinská armáda z větší části zlikvidována. Rusové zničili velkou část ukrajinských domácích zásob těžkých zbraní a zabili i velkou část jejího personálu.
- Po tomto počátečním rozbití byla ukrajinská bojová síla posílena přesunem prakticky veškeré sovětské historické výzbroje ze skladů zemí bývalé Varšavské smlouvy. Tento přesun sovětské techniky a munice, kompatibilní se stávajícími ukrajinskými schopnostmi, ze zemí, jako je Polsko a Česká republika, byl z větší části dokončen do konce jara 2022. Například na začátku června západní zdroje připouštěly, že sovětské zásoby jsou vyčerpány.
- Po vyčerpání zásob Varšavské smlouvy začalo NATO nahrazovat zničené ukrajinské kapacity západními ekvivalenty. To začalo v létě. Zvláštní pozornost si zasloužily houfnice jako americké M777 a francouzské Caesar.
- Rusko v podstatě bojovalo s několika iteracemi ukrajinské armády – v prvních měsících zničilo předválečné síly, poté bojovalo s jednotkami, které byly doplněny ze zásob Varšavské smlouvy, a nyní likviduje síly, které jsou z velké části závislé na západních systémech.

To vedlo k dnes již proslulému rozhovoru generála Zálužného pro The Economist, v němž žádal o mnoho set velkých bojových tanků, bojových vozidel pěchoty a dělostřeleckých zbraní. V podstatě požádal o další armádu, protože Rusové podle všeho tu současnou do značné míry zničili.

Upozorňuji na několik konkrétních oblastí, kde jsou schopnosti Ukrajiny zjevně degradovány pod přijatelnou úroveň. Můžeme sledovat, jak to souvisí se snahou NATO udržet ukrajinské válečné úsilí.

Za prvé, dělostřelectvo.

Rusko již mnoho týdnů upřednostňuje protibaterijní akce a zdá se, že má velké úspěchy při lovu a ničení ukrajinského dělostřelectva.

Zdá se, že to částečně souvisí s nasazením nových protibaterijních detekčních systémů „Penicilín“. Jedná se o poměrně elegantní nový nástroj v ruském arzenálu. Protibaterijní boj obecně spočívá v nebezpečném tangu děl a radarových systémů. Protibaterijní radar má za úkol detekovat a lokalizovat nepřátelská děla, aby je bylo možné zničit vlastními hlavními – hra zhruba odpovídá tomu, když se nepřátelské týmy odstřelovačů (dělostřelectvo) a pozorovatelů (radar) pokoušejí navzájem lovit. Samozřejmě má smysl střílet i na radarové systémy druhé strany, aby je takříkajíc oslepily.

System Penicilin nabízí nové silné možnosti ruské protibaterijní kampaně, protože odhaluje nepřátelské dělostřelecké baterie nikoliv pomocí radaru, ale pomocí akustické lokalizace. Vysílá naslouchací výložník, který v koordinaci s několika pozemními komponenty dokáže lokalizovat nepřátelská děla pomocí seismické a akustické detekce. Výhodou tohoto systému je, že na rozdíl od protibaterijního radaru, který vysílá rádiové vlny prozrazující jeho polohu, je systém Penicilín pasivní – prostě jen nehybně sedí a naslouchá, což

znamená, že nenabízí nepříteli snadný způsob, jak jej lokalizovat. Navíc ruské protibaterijní schopnosti byly posíleny zvýšeným používáním dronu Lancet proti těžkým zbraním.

To vše znamená, že Rusko v poslední době ničí poměrně dost ukrajinského dělostřelectva. Ruské ministerstvo obrany se snaží vyzdvihovat úspěchy protibaterie. Víím, že si v tuto chvíli říkáte: „proč byste měli věřit ruskému ministerstvu obrany?“. Budiž – důvěřujme, ale prověřujme.

Dne 20. ledna svolalo NATO jednání na letecké základně Ramstein v Německu, a to na pozadí sestavování nového masivního balíčku pomoci pro Ukrajinu. Tento balíček pomoci obsahuje, světe div se, obrovské množství dělostřeleckých zbraní. Podle mého odhadu pomoc oznámená tento týden zahrnuje téměř 200 dělostřeleckých hlavních. Několik zemí, včetně Dánska a Estonska, posílá Ukrajině doslova všechny své houfnice. Mějte mě za blázna, ale vážně pochybuji, že by se několik zemí jen tak spontánně rozhodlo, přesně ve stejnou dobu, poslat Ukrajině celý svůj inventář dělostřeleckých kusů, kdyby Ukrajina nečelila krizovým ztrátám dělostřelectva.

Spojené státy navíc podnikly nové, bezprecedentní kroky k zásobování Ukrajiny granáty. Minulý týden sáhly do svých zásob v Izraeli a Jižní Koreji, a to současně se zprávou, že americké zásoby jsou tak vyčerpané, že jejich doplnění potrvá více než deset let.

Projděme si zde důkazy a podívejme se, zda můžeme učinit rozumný závěr:

1. Ukrajínští představitelé přiznávají, že ruské dělostřelectvo má v kritických úsecích fronty převahu 9:1.
2. Rusko nasazuje špičkový protibaterijní systém a zvýšený počet bezpilotních letounů Lancet.
3. Ruské ministerstvo obrany tvrdí, že ve velkém loví a ničí ukrajinské dělostřelecké systémy.

4. NATO si pospíšilo se sestavením masivního balíčku dělostřeleckých systémů pro Ukrajinu.
5. Spojené státy drancují své strategické zásoby, aby Ukrajinu zásobily střelami.

Osobně se domnívám, že vzhledem k tomu všemu je rozumné předpokládat, že ukrajinská dělostřelecká výzbroj byla z velké části rozbita a NATO se jí snaží znovu vybudovat.

Království za tank

Hlavním bodem sporu v posledních týdnech bylo, zda NATO poskytne Ukrajině hlavní bojové tanky, či nikoli. Zalužnyj naznačil silně vyčerpaný ukrajinský tankový park v rozhovoru pro *The Economist*, v němž žádal o stovky tanků. NATO se pokusilo o provizorní řešení tím, že Ukrajině poskytlo různá obrněná vozidla jako Bradley IFV a Stryker, která sice obnovují určitou mobilitu, ale musíme jednoznačně říci, že v žádném případě nenahrazují tanky. Neposkytují dostatečnou ochranu a nemají potřebnou palebnou sílu. Pokusy použít například Bradley v roli tanku nebudou fungovat.

Zatím to vypadá, že Ukrajina obdrží několik tanků Challenger z Británie, ale hovoří se také o darování Leopardů (německá značka), Abramsů (americká) a Leclerců (francouzská). Jako obvykle se dopady na bojiště, které by Ukrajina získala v podobě tanků, značně přeceňují (jak ze strany ukrajinských šíbrů, tak ze strany pesimistických Rusů) i podceňují (ze strany ruských triumfalistů). Navrhují střední cestu.

Počet tanků, které lze rozumně poskytnout Ukrajině, je relativně nízký, jednoduše kvůli zátěži spojené s výcvikem a údržbou. Tyto tanky používají odlišnou municí, speciální díly a vyžadují specializovaný výcvik. Nejedná se o systémy, které by mohly být jednoduše odvezeny z parkoviště a přímo nasazeny do boje nevyčvičenou posádkou. Ideálním řešením pro Ukrajinu by bylo

obdržet pouze tanky Leopard A24, protože ty by mohly být k dispozici ve slušném počtu (možná pár stovek) a alespoň by byly standardizované.

LEOPARD

Měli bychom samozřejmě také poznamenat, že tyto západní tanky pravděpodobně nezmění situaci na bojišti. Limity Leopardu se projeví při tureckém tažení v Sýrii. Upozorňuji na citaci z roku 2018:

„Vzhledem k tomu, že tyto tanky jsou široce provozovány členy NATO – včetně Kanady, Nizozemska, Dánska, Řecka a Norska – je obzvláště trapné vidět je tak snadno zničené syrskými teroristy, když se očekává, že se vyrovnají ruské armádě.“

V konečném důsledku je Leopard poměrně přizemní tanku navrženého v 70. letech minulého století. Není technicky špatný, ale těžko z něj může být postrach bojiště. Dopadne stejně jako předválečný ukrajinský tankový park. To však nic nemění na tom, že ukrajinská armáda s několika rotami leopardů bude silnější než armáda bez nich.

Myslím, že lze říci, že všechna tři následující tvrzení jsou pravdivá:

1. Přijetí smíšeného balíku západních tanků vytvoří pro Ukrajinu obtížnou zátěž v oblasti výcviku, údržby a udržování.
2. Západní tanky jako Leopard mají omezenou bojovou hodnotu a budou ničeny jako každý jiný tank.
3. Západní tanky zvýší bojovou sílu ukrajinské armády, pokud budou v poli.

Nyní, s ohledem na výše uvedené, se v tuto chvíli nezdá, že by NATO chtělo Ukrajině poskytnout hlavní bojové tanky. Nejprve se navrhovalo, že by se mohly oprášit tanky ze skladů a předat Kyjevu, ale výrobce prohlásil, že tato vozidla nejsou v provozuschopném

stavu a do roku 2024 by nebyla připravena k boji. Zbývá tedy pouze možnost sáhnout přímo do vlastních tankových parků NATO, k čemuž se zatím staví zdrženlivě.

Proč? Domnívám se, že NATO jednoduše nevěří v ukrajinské vítězství. Ukrajina nemůže ani snít o tom, že by vytlačila Rusko z jeho pozic bez odpovídající tankové síly, a tak zdrženlivost při předávání tanků naznačuje, že si NATO stejně myslí, že je to jen sen. Místo toho nadále upřednostňuje výzbroj, která udržuje schopnost Ukrajiny vést statickou obranu (proto ty stovky dělostřeleckých kusů), aniž by se oddávalo úletům o velkém ukrajinském obrněném tažení na Krym.

Vzhledem k intenzivní válečné horečce, která se na Západě vytvořila, je však možné, že politika převáží nad vojenskou racionalitou. Je možné, že NATO je v pasti vlastní rétoriky o jednoznačné podpoře, dokud Ukrajina nezíská totální vítězství, a my možná ještě uvidíme Leopardy 2A4 hořící ve stepi.

Shrnutí: Smrt státu

Ukrajinská armáda je extrémně poničená, protože utrpěla neúměrné ztráty jak na lidech, tak na těžké výzbroji. Domnívám se, že počet ukrajinských mrtvých se v tuto chvíli blíží 150 000, a je jasné, že jejich zásoby dělostřeleckých hlavních, granátů i obrněných vozidel jsou z velké části vyčerpány.

Očekávám, že obranná linie Bachmut-Siversk bude vyčištěna před dubnem, načež Rusko bude postupovat směrem k poslednímu (a nejslabšímu) obrannému pásmu kolem Slavjansku. Mezitím má Rusko v záloze značnou bojovou sílu, kterou může využít ke znovuotevření severní fronty na západním břehu Oskilu a k obnovení útočných operací v Záporoží, čímž kriticky ohrozí ukrajinskou logistiku. Tato válka bude na bojišti vybojována do konce a skončí příznivě pro Rusko.